

ΔΕΛΤΙΟ ΕΡΕΥΝΗΣ

1

ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ
ΕΝΤΥΠΟ

ΛΑΙΚΑ ΜΕΤΩΠΑ • ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙ 36 • Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

ΔΕΛΤΙΟ ΕΡΕΥΝΗΣ

No 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 77

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Τ.Κ. 5143 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λ.ΑΪΚΑ ΜΕΤΩΠΑ 4

ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙ 1936 9

ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΚΑΙ 13
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ 15

ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Η κατάσταση του κυπριακού εργατικού κινήματος -όσο αφορά τον ταξικό αγώνα- τα τελευταία 17 χρόνια ήταν αρκετά αποθαρρυντική. Μερικοί απόδωσαν το φαινόμενο αυτό στη "φύση" του Κύπριου και στην "οπισθοδρομική" εργατική τάξη. Αυτή η ερμηνεία φυσικά, βολεύει καλά αυτούς που ποτέ δεν πίστεψαν στην εργατική τάξη σαν το φορέα της αλλαγής ή και που ήθελαν ν' απαλλαχτούν από τις ευθύνες κάθε επαναστάτη που παλεύει για την αλλαγή.

Οι λόγοι που ευρίσκονται το εργατικό-μας κίνημα χαμηλά, είναι βασικά δύο α) Η ανάπτυξη του κυπριακού καπιταλισμού μετά το 1960 ήταν ραγδαία. Η οικονομική άνθηση της Κύπρου μέχρι και το 1973 ήταν φαινόμενο στην περιοχή. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια ήταν φυσικό να υπάρχει έδαφος για τον ρεφορμισμό. Οι μεταρρυθμιστές του καπιταλισμού δικαιώθηκαν! Η άρχουσα τάξη μπορούσε να δώσει περισσότερα ψίχουλα στους εργάτες. β) Η παραδοσιακή ηγεσία της εργατικής τάξης, από καιρό είχε εγκαταλείψει οποιοδήποτε ιδεολογικό και ταξικό αγώνα. Με το πρόσχημα του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα που τον διαχώριζε από τον ταξικό, επέτρεψε να νοθευτεί η ταξική συνείδηση και να επικρατήσει σχεδόν ανενόχλητα, η ιδεολογία της άρχουσας τάξης. Έτσι ο διεθνιστής έγινε "πατριώτης", ο επαναστάτης "προοδευτικός", ο κεφαλαιοκράτης έγινε "δημοκρατικός" και η κοινωνία αντί σε τάξεις, χωρίστηκε σε γριβικούς και μακαριακούς.

Το πραξικόπημα-εισβολή τον Ιούλη του '74 έφερε ριζικές αλλαγές τόσο στον Κυπριακό καπιταλισμό, όσο και στον πολιτικοκοινωνικό τομέα. α) Μετά την καταστροφή της οικονομίας, η άρχουσα τάξη είδε σαν μόνη διέξοδο την εκβιομηχανοποίηση της οικονομίας. Για τους κεφαλαιοκράτες η Κύπρος προσφέρεται σαν ιδανικό μέρος για μεγάλα κέρδη. Προσφυγιά και φτηνό εργατικό δυναμικό. Ελεγχόμενο

εργατικό κίνημα και ευνοϊκή νομοθεσία. Η αναστήλωση όμως και η ανάπτυξη του κυπριακού καπιταλισμού γίνεται σε βάρος του εργαζόμενου λαού. Οι μισθοί και οι συνθήκες δουλειάς είναι σε σύγκρουση με τα υπερκέρδη των κεφαλαιοκρατών και τις τιμές που ανεβαίνουν.

Αργά ή γρήγορα οι αντιθέσεις θα οδηγήσουν στις ταξικές συγκρούσεις. Οι ταξικές συγκρούσεις θα βρουν αντίθετους τόσο την άρχουσα τάξη, όσο και τους συντεχνιακούς γραφειοκράτες. Μπαίνουμε σε μιά περίοδο που τμήματα εργαζομένων, άρχισαν κι όλες ν' αμφισβητούν τον αλάθητο ηγεμονικό ρόλο της ρεφορμιστικής αριστεράς. Μπαίνουμε σε μιά περίοδο που οι εργατικοί αγώνες θ' αρχίσουν να γίνονται πραγματικότητα και στην Κύπρο. β) Παράλληλα στον ιδεολογικό τομέα ένας συνεχώς αυξανόμενος αριθμός ατόμων απόρριψε ή βρίσκεται στο στάδιο ν' απορρίψει την ρεφορμιστική ιδεολογία και το παραμύθι του αταξικού αγώνα. Τα άτομα αυτά είτε βρίσκονται οργανωμένα στο χώρο της αριστεράς (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ), είτε έξω απ' αυτά, αναζητούν την επαναστατική θεωρία.

Η επαναστατική ιδεολογία όμως, δεν μπορεί να δοθεί μέσα σε κονσέρβα. Βγαίνει μέσα από τη συνεχή πάλη των διαφόρων τάσεων-γραμμών, το τεστάρισμα τους στην πράξη και την ανάλυση των καθημερινών προβλημάτων και των προοπτικών του κινήματος.

Το "δελτίο συζήτησης" φιλοδοξεί να προσφέρει μια υπηρεσία στο τομέα της επαναστατικής θεωρίας, που όπως ανφέραμε έλειψε από τον Κυπριακό πολιτικό χώρο για πολύ καιρό. Το δελτίο δεν υπόσχεται να συμπληρώσει το κενό της επαναστατικής θεωρίας. Το πρόβλημα αυτό δεν λύνεται ούτε μαγικά ούτε με την καλή θέληση και τις καλές ιδέες ωρισμένων ατόμων. Το ιδεολογικό ανέβασμα συμβαδίζει με το ανέβασμα του κινήματος.

Αυτό που σίγουρα θα προσπαθήσουμε να πετύχουμε είναι:

- 1) Να δώσουμε μια εξήγηση και ανάλυση των προβλημάτων και προοπτικών του κινήματος στη σημερινή φάση.
- 2) Να δημιουργήσουμε μια πλατφόρμα συζήτησης των διαφόρων ιδεολογικών ρευμάτων που υπάρχουν σήμερα στην Κύπρο.
- 3) Να προσφέρουμε, όσο είναι δυνατό στην ανάπτυξη της επαναστατικής θεωρίας.

Το "δελτίο συζήτησης" δεν έχει στόχο τη θεωρητική διεύρυνση του Μαρξισμού - Λένινισμού, ούτε και μπορεί να το κάνει.

Το δελτίο με τα θεωρητικά άρθρα-του, θα προσπαθήσει να δώσει την απαραίτητη ανάλυση και θεωρία σ' αυτούς, που τους χρειάζεται για να δράσουν με πράξη.

Επομένως θα προσπαθήσουμε ν' απευθυνθούμε στα άτομα που έχουν ιδεολογικές ανησυχίες και προβληματισμό.

Για να πετύχουμε τους στόχους αυτούς φυσικά, εξαρτάται τόσο από μας όσο και από την ανταπόκριση που θα βρούμε.

Αυτοί που συμμετέχουν στην έκδοση του "δελτίου συζήτησης", είναι άτομα με διαφορετικές τοποθετήσεις και διαφόρων τάσεων. Βίτε μερικά άτομα ανήκουν σε κόμματα είτε όχι, το δελτίο δεν είναι εκφραστικό όργανο καμμιάς οργάνωσης ή κόμματος ή και τάσης.

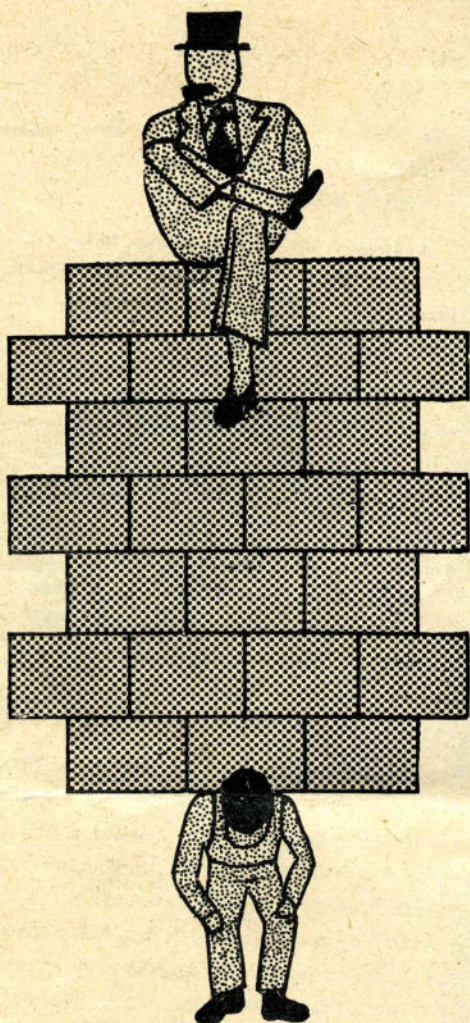
Παράλληλα δεν πιστεύουμε πως κατέχουμε τα μυστικά της επαναστατικής θεωρίας. Γι αυτό μπορούμε να συζητήσουμε τα πάντα. Φυσικά η δημοσίευση όποιου συζήτησης ή άποψης είναι στη κρίση της ομάδας που ανέλαβε την έκδοση του έντυπου. Αυτό είναι γιατί το "δελτίο" αναγκαστικά έχει ορισμένα πλαίσια και στόχους. Διαφορετικά το "δελτίο" θα κατάρχε σε ένα έντυπο "για όλους και όλα". Οποιαδήποτε όμως κριτική του έντυπου ή άρθρο δημοσιευτεί, θα δημοσιευτεί χωρίς καμμία λογοκρισία. Τα άρθρα θα είναι ενυπόγραφα -είτε με το πραγματικό όνομα είτε με ψευδώνυμο.

Όσο αφορά τη συχνότητα του δελτίου, θα προσπαθήσουμε να είναι μηνιαίο. Η θέληση υπάρχει! Ελπίζουμε οι αντικειμενικές συνθήκες να μας επιτρέψουν ν' ανταποκριθούμε στο στόχο-μας.

Η προσπάθεια-μας αυτή, πιστεύουμε ότι είναι αναγκαία αλλά και δύσκολη. Γι αυτό ζητούμε από τον καθένα που βλέπει την αναγκαιότητα αυτή να μας βοηθήσει όπως μπορεί:

- α) Στο γράψιμο άρθρων
- β) Στην οικονομική ενίσχυση
- γ) Στη διάθεση του Δελτίου

Πιστεύουμε τελικά πως η πρωτοβουλία μας αυτή, είναι τουλάχιστον θετική σε σχέση με το Κυπριακό εργατικό κίνημα.

"Επίκεντρο της πολιτικής του ΑΚΕΛ στα 35 χρόνια της ύπαρξης-του ήταν η ενότητα όλων των πατριωτικών δυνάμεων του τόπου, ανεξάρτητα από εθνικότητα, κοινωνική θέση και πολιτική παράταξη ..."
(Νέος Δημοκράτης τ.48 σ.14) - η υπογράμμιση δική-μου.

Έτσι βλέπουμε κόμματα που μιλούν στ' όνομα της εργατικής τάξης να συμμαχούν υποχωρώντας με τους οποιουσδήποτε "πατριώτες και τίμιους αστούς" και "δημοκράτες αντιιμπεριαλιστές". Η ανεπιφύλακτη και χωρίς κριτική υποστήριξη της εθναρχίας για 17 ολόκληρα χρόνια, η υποστήριξη αστών πολιτικών (Ι. Κληρίδης, Γ. Κληρίδης, Κυπριανού κ.ά) η μη διεκδίκηση πλειοψηφείας στις κοινοβουλευτικές εκλογές και πολύ σύντομα η μη διεκδίκηση για τη θέση Προέδρου τον Φλεβάρη, είναι μερικά δείγματα.

Όμως σε μια κοινωνία όπου υπάρχουν τάξεις, όπως η κυπριακή, η εγκατάλειψη του ταξικού αγώνα και το δέσιμο της εργατικής τάξης στο άρμα της αρχούσας κεφαλαιοκρατικής, αποδεχτήκε καταστροφικό για την εργατική τάξη. Η κοσμοθεωρία του έπιστημονικού σοσιαλισμού, στηρίζεται ακριβώς στην ύπαρξη των τάξεων και στην πάλη τους. Η απάτη στη θεωρία των σταδίων βρίσκεται, στο ότι χωρίζεται ο αντικαπιταλιστικός αγώνας από τον αντι-ιμπεριαλιστικό, η τον αντιφασιστικό. Όμως είναι γνωστό πως ο ιμπεριαλισμός, είναι το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού και ο φασισμός, η πιο απαίσια και βάρβαρη μορφή-του.

Στο χώρο της Κυπριακής αριστεράς (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ) το κεντρικό σημείο της όλης πολιτικής πηγάζει από τη θέση, πως "βρισκόμαστε στο εθνικοαπελευθερωτικό στάδιο". Σ' αυτό το "στάδιο" είναι η απελευθέρωση της Κύπρου, η εθνική ανεξαρτησία και όχι ο σοσιαλισμός. Έτσι ο ταξικός αγώνας παραμερίζεται ή εγκαταλείπεται, για χάρη του αντι-ιμπεριαλιστικού αγώνα.

Απο την πιο πάνω θέση απορρέει και η ταχτική που ακολουθεί η Αριστερά - και πιο πολύ το ΑΚΕΛ που έχει περισσότερο θεωρητικοποιήσει την πολιτική του θέση. Η ταχτική είναι η συνεργασία όλων εκείνων, ανεξάρτητα κοινωνικής και ταξικής θέσης, που θέλουν ν' αγωνιστούν "για την λευτεριά της Κύπρου."

Η εγκατάλειψη του ταξικού αγώνα στ' όνομα "του εθνικοαπελευθερωτικού" ήταν και είναι στην ουσία αυτό που έχει στήσει και αναπτύξει τον Κυπριακό Καπιταλισμό και την άρχουσα τάξη και που οδήγησε την Κύπρο στη ντε-φάντο διχοτόμηση της.

Στο όνομα εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων έγινε το μεγάλο "οικονομικό θαύμα", η εργατική τάξη δέχτηκε αλλεπάλληλα χτυπήματα στο βιοτικό-της επίπεδο και της συνδικαλιστικές ελευθερίες-της. Στ' όνομα του αγώνα αυτού τελικά, συντελείται η "βιομηχανική επανάσταση" της Κύπρου.

Σκοπός του κειμένου αυτού δεν είναι να συντρίψει θριαμβευτικά το αξίωμα του Ε.Α. σταδίου. Είναι μια προσπάθεια να δούμε την πολιτική προέκταση της θεωρίας των σταδίων και της ταχτικής του Λαϊκού Μετώπου και κατα πόσο αυτή είναι βγαλμένη από τις "αντικειμενικές συνθήκες" της Κύπρου.

Λαϊκό μέτωπο

Το Λαϊκό μέτωπο είναι ένας συνασπισμός διαφόρων κομμάτων, εργατικών και αστικών. Ο συνασπισμός αυτός, προβάλλεται σαν μια ταχτική για το "αγκάλιασμα" πλατύτερων στρωμάτων και το "ξεγέλασμα" αστών. Στην ουσία όμως είναι ένας συμβιβασμός του εργατικού κινήματος στην άρχουσα τάξη. Είναι συμβιβασμός γιατί, το εργατικό κόμμα είναι αναγκασμένο να περιορίσει τα κοινωνικά αιτήματα-του, να περιοριστεί στα πολύ γενικά, έτσι που να μη συγκρούεται με τους αστούς. Παραιτείται δηλαδή το εργατικό κόμμα από το πεδίο του ταξικού αγώνα. Μέσα στις γραμμές του εργατικού κινήματος, το μεγαλύτερο εμπόδιο για να μπει η εργατική τάξη ηγέτης στην επαναστατική πάλη κατά της κεφαλαιοκρατίας, είναι η μέθοδος και η ιδεολογία

της συνεργασίας των τάξεων.

Η ιδεολογία αυτή ενσαρκώνεται πρώτ' απ' όλα στα συνθήματα του Λαϊκού Μετώπου. Η στρατηγική του Λαϊκού Μετώπου ριχτηκε για πρώτη φορά στο 7^ο Συνέδριο της ΙΙΙ Διεθνούς, από τον Στάλιν το 1935. Η στρατηγική αυτή βασιζόταν πάνω στη βάση πως ο αγώνας ενάντια στο φασισμό -που απειλούσε την Ευρώπη- μπορούσε να ξεχωρίζει από τον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό. Η στρατηγική αυτή φυσικά, απέτυχε να εμποδίσει το ξάπλωμα του φασισμού και να αποτρέψει τον Β' Παγκ. Πόλεμο, που τόσο εστολχίσε στην Παγκόσμια εργατική τάξη και την Ανθρωπότητα.

Η στρατηγική του Λ.Μ. που υποστήριζε τη συμμαχία με "προοδευτικά" τμήματα της αστικής τάξης, ήταν ένα σπάσιμο από τη διδασκαλία του Λένιν:

"Οι εργάτες πρέπει ν' ανοίξουν τα μάτια του Λαού μπροστά στην απάτη των αστών πολιτικώνώνων. Να τον μάθουν να μην εμπιστεύεται στις υποσχέσεις τους και να βασίζεται στις δικές-του δυνάμεις, στη δική-του οργάνωση, στη δική-του ενότητα και στα δικά-του όπλα μόνο." (Εργάτες ενάντια στην μονολιθικότητα σ.11, Αγγλ. έκδοση).

Την πολιτική του Λ.Μ. ασπάζτηκαν και την προπαγάνδησαν τόσο τα κομμουνιστικά κόμματα (τμήματα της Διεθνούς), όσο και τα σοσιαλοδημοκρατικά, φιλελεύθερα κόμματα.

Το βλέπουμε και σήμερα πόσο αρέσει στους αστούς και στα δικά-τους μέσα ενημέρωσης, να "μονοιάζουν" τις κοινωνικές τάξεις μέσα στο "Λαϊκό σακκούλι" που λέγεται εθνικό συμφέρο. Ο κ. Πατσαλίδης εκ μέρους της κυβέρνησης της κυπριακής κεφαλαιοκρατίας, εξιμνώντας το "οικονομικό θαύμα" της Κύπρου κάλεσε ΟΛΒΕ τις παραγωγικές τάξεις σε συνεργασία για τη στήριξη της "εθνικής"-μας οικονομίας, που απαιτεί "βιομημανική ειρήνη".

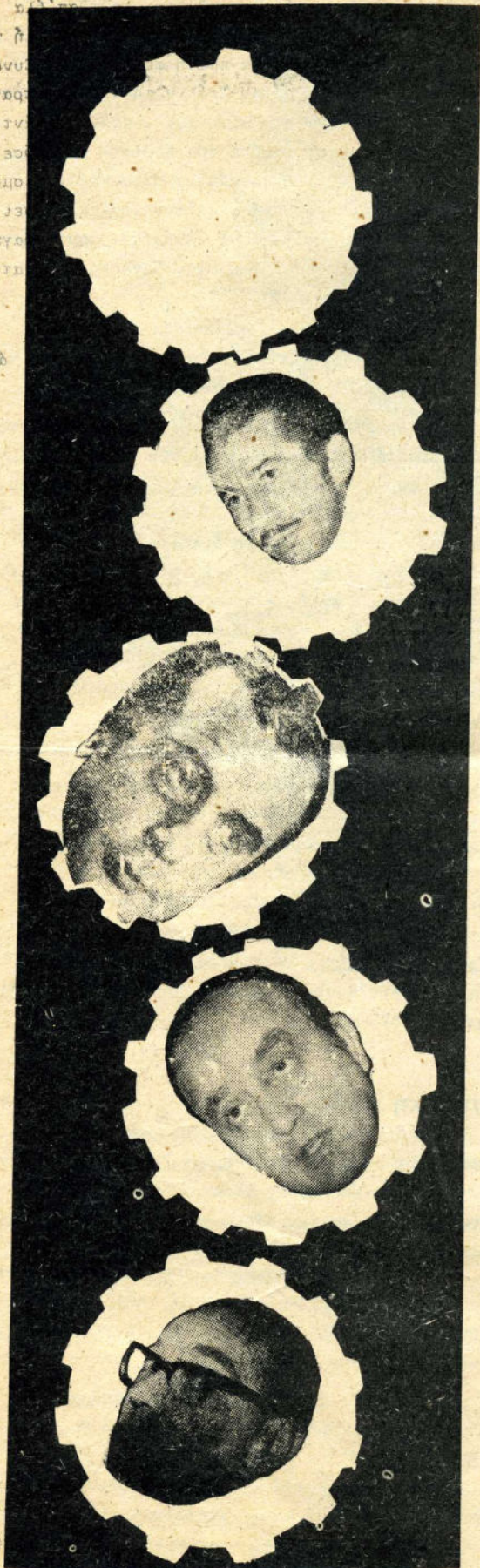
Ιστορική πείρα

Τα διδάγματα της ιστορίας όπως και τα διδάγματα της μαρξιστικής θεωρίας, αποδειχνουν πόσο αντεπαναστατική και χρεοκοπημένη είναι η πολιτική της συνεργασίας των τάξεων, είτε το όνομα του Λαϊκού Μετώπου φέρει είτε οτιδήποτε άλλο.

Η ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος έδειξε πως η πολιτική αυτή υπήρξε ολέθρια για την εργατική τάξη και θριαμβευτική για την κεφαλαιοκρατία και την αντίδραση.

Κυβερνήσεις συνασπισμού σχημάτησαν τα εργατικά κόμματα στη Γερμανία μετά τον πόλεμο το 1918 και 1923. Και τις δυο φορές οδήγησε στην ήττα των δυο γερμανικών επαναστάσεων. Η κυβέρνηση συνασπισμού ήταν αυτή που προχώρησε στη θανατική εκτέλεση των επαναστατών ηγετών του γερμανικού προλεταριάτου, του Λήμπνεχτ και της Ρόζας Λούξεμπουργκ.

Λαϊκομετωπική ήταν και η πολιτική του ΚΚ

Κίνας που οδήγησε να υποτάξει του Κινέζους εργάτες και χωρικούς στον Τσάγκ-Καϊ-Σεκ και στο αστικό κόμμα της Κουομιντάγκ. Αυτή η συνεργασία οδήγησε το 1927 στην ήττα της κινέζικης επανάστασης, και στο σφάξιμο χιλιάδων εργατών και επαναστατών από τον Τσάγκ-Καϊ-Σεκ.

Η κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου στην Ισπανία το 1936, αντιτάχθηκε στις εργατικές απεργίες, στην κατάληψη των μεγάλων αγροκτημάτων από τους αγρότες, λογόκρινε εργατικές εφημερίδες. Αντιτάχθηκε σε κάθε προσπάθεια για εξοπλισμό των εργατοαγροτών. Είναι γνωστό που οδήγησε η πολιτική αυτή. Στην ήττα του Ισπανικού λαού και τη νίκη του φασισμού που για 40 χρόνια έμελλε να μαστίζει την ισπανική εργατική τάξη.

Η λαικομετωπική πολιτική ακολουθείται και σήμερα από τα παραδοσιακά ΚΚ και τα σοσιαλιστικά. Στην Φιλανδία, στο Ιράκ, στη Χιλή (επι Αλλιέρι) στη Γαλλία, στη Ιταλία, στην Ελλάδα από τα δύο ΚΚΕ και αλλού.

Κλασικό παράδειγμα κυβέρνησης Λαϊκού μετώπου ήταν η προσωρινή Κυβέρνηση Κερένσκι στη Ρωσία το 1917. Στην κυβέρνηση έπαιρναν μέρος κόμματα που αντιπροσώπευαν εργάτες και αγρότες. Όπως οι Μενσεβίκοι και οι Σοσιαλ-επαναστάτες. Το Μπολσεβίκικο κόμμα, το μόνο επαναστατικό κόμμα, δεν συμμετείχε στην προσωρινή κυβέρνηση.

Αν η Ρωσική Οχτωβριανή Επανάσταση νίκησε, αυτό οφείλεται στην ανεξάρτητη πολιτική των Μπολσεβίκων απέναντι στη κυβέρνηση συνασπισμού, που σαν διαχειριστής της αστικής εξουσίας δεν μπορούσε να εξυπηρετεί τα συμφέροντα του προλεταριάτου. Είναι εκείνη η κυβέρνηση που έπνιξε το προλεταριάτο στο αίμα τον Ιούλη του 1917 και κατέδωσε τους αρχηγούς-του. Οι εργάτες της Ρωσίας του Οκτώβρη του 1917 με ηγέτη το μπολσεβίκικο κόμμα, ανέτρεψε τον Κερένσκι και κατέλαβαν την εξουσία.

χαρακτηριστικά

Τα συνθήματα της λαϊκομετωπικής πολιτικής είναι διαδομένα πολύ στην περίοδο-μας. "Πλατό αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο", μέτωπο "όλων των πατριωτικών αντιφασιστικών δυνάμεων". "Κυβέρνηση εθνικής Ενότητας" κ.λ.π.

Συνέπεια της ταχτικής αυτής είναι και ο περιορισμός του "αντι-ιμπεριαλιστικού" αγώνα στο σημείο που να ταιριάζει με τον αντιιμπεριαλισμό των "προοδευτικών" αστών. Έτσι ο αγώνας αυτός περιορίζεται στην κινητοποίηση των κομμάτων για διαβήματα, διαμαρτυρίες, ψηφίσματα και συνέδρια, πάντοτε μέσα στα γενικά παραδεχτά πλαίσια του "Φιλελεύθερου δημοκράτη".

Στους καθημερινούς αγώνες οικονομικούς και πολιτικούς (αυξήσεις, τιμαριθμικό, εθνικοποιήσεις, αποχουντοποίηση, αναλογική) η πολιτική της ταξικής

συνεργασίας, είναι ένας πραγμός στη μαχητική διεξαγωγή των αγώνων για τις διεκδικήσεις της εργατικής τάξης. Η "εργατική αναταραχή" θεωρείται συμφορά, και οι συντεχνίες γρήγορα σπεύδουν για να συμβιβασούν και τα δύο μέρη. Κι εκεί όπου γίνονται "αγώνες", γίνονται με τέτοιο τρόπο, που να ευνοχίζουν την επαναστατικότητα των μαζών με διάφορους τρόπους. Αντί για μαζικές εκδηλώσεις για την αποχουντοποίηση, ή για το δίδωμο των βάσεων έχουμε συμβολικές πικετοφορίες ή δηλώσεις των βουλευτών στην "αντιμπεριαλιστική" βουλή της Δεξιάς. Μέ την υπογραφή της δικαιοδικής, και τις προτάσεις της Ε/Κ ηγεσίας και την υποβολή χάρτων με 2 ζώνες, δεν έγινε κινητοποίηση παρ' όλο που υπήρξε διαφωνία στο λαϊκομετωπικό εθνικό συμβούλιο από μέρος της ΕΔΕΚ.

"Το Λαϊκό Μέτωπο στηρίζεται ολοένα και πιο πολύ στις γραφειοκρατικές και "νόμιμες" μεθόδους του αστικού κράτους, παραπέμπει τους εργαζομένους στους αστικούς θεσμούς της κυβερνητικής διοίκησης, των αστικών δικαστηρίων για να σταματήσει έτσι κάθε αγώνα για καθημερινές διεκδικήσεις, και να μην οξύνει και βαρύνει την ταξική συνειδητοποίηση των εργατών" (Π. Πουλύπουλος).

Το Λαϊκό Μέτωπο, όπως και κάθε άλλη μορφή ταξικής συνεργασίας είναι η εγκατάλειψη της ανεξάρτητης ταξικής πάλης των εργατών. Είναι η εγκατάλειψη της αυτονομίας της εργατικής τάξης και το δέσιμο-της πίσω από το άρμα των αστών. Αυτή την ανεξάρτητη ταξική πάλη φοβούνται οι αστοί, και που προσπαθούν ν' αποτρέψουν με τους κώδικες βιομηχανικών σχέσεων και τις υποκριτικές ομιλίες-τους για "εθνική επιβίωση" κ.λ.π.

Με την ταξική συμμαχία η εργατική τάξη εγκαταλείπει το δικό-της πρόγραμμα, δηλαδή τις διεκδικήσεις-της, το σοσιαλιστικό-της πρόγραμμα, την κατάληψη της εξουσίας και δέχεται το πρόγραμμα της "δημοκρατικής, πατριωτικής" αστικής τάξης. Δέχεται με λίγα λόγια την υπεράσπιση του ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ.

Βλέπουμε λοιπόν πως η ταχτική της ταξικής συνεργασίας, του Λαϊκού Μετώπου, δεν είναι προϊόν της θεωρητικής εφεύρεσης, της ηγεσίας της Κυπριακής αριστεράς, μα ούτε και βγαλμένη από τις "αντικειμενικές συνθήκες" της κυπριακής πραγματικότητας. Η ταχτική αυτή είναι τόσο παλιά όσο και ο ρεφορμισμός.

η θεωρία των σταδίων

Τα λαϊκά μέτωπα είναι μιά ταχτική, είναι η έμπρακτη εφαρμογή της θεωρίας των σταδίων που την ασπάζονται οι ρεφορμιστές - οι μεταρρυθμιστές του καπιταλισμού.

Η θεωρία αυτή διδάσκει ότι μέχρι να φθάσουμε στο σοσιαλισμό πρέπει να περάσουμε από διάφορα

ενδιάμεσα στάδια, όπως το στάδιο της "αστικής δημοκρατίας" το "εθνικοαπελευθερωτικό στάδιο" το στάδιο "της εθνικής ανεξαρτησίας" κ.λ.π.

Σε κάθε στάδιο η "Πεφωτισμένη" ηγεσία υποβάλλει και περιορίζει τους ταξικούς αγώνες, κινώντας μηχανικά τα νήματα της ιστορίας. Όμως η ταξική πάλη κινείται ανεξάρτητα από τη θέληση-μας. Η ταξική πάλη κινείται από την βασική αντίθεση κεφάλαιου - εργασίας. Αυτό που μπορεί να κάνει ένα κόμμα είναι να προχωρήσει την ταξική πάλη δίνοντας επαναστατική καθοδήγηση ή να την αφήσει να οδηγηθεί στην ήττα σε βάρος της εργατικής τάξης.

Η θεωρία των σταδίων συνίσταται στο ότι βλέπει την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου σαν μια σταδιακή διαδικασία και όχι μια διαρκή επαναστατική διαδικασία. Αυτό οδηγεί στην πράξη σε παραχωρήσεις στις μικροαστικές ιδέες και επιθυμίες, στην απώλεια του διευθυντικού ρόλου της εργατικής τάξης και στο σκέπασμα των ταξικών αντιθέσεων.

"Τα προβλήματα της αστικής επανάστασης τα λύσαμε παρεπιπτόντως, σαν ένα ζήτημα συναφές με τον κύριο σκοπό μας, με το προλεταριακό επαναστατικό-μας έργο. Λέγαμε και αποδείχναμε στην πράξη ότι οι αστικοδημοκρατικές μεταρρυθμίσεις είναι ένα παρεμπύπτον επεισόδιο της προλεταριακής δηλαδή της σοσιαλιστικής.

Οι Κάουτσκι, Χίλφερντιγκ, Μάρτφφ, Τσέρνφφ, Τουράτι και οι λοιποί ήρωες του 2½ Μαρξισμού δεν μπορούν ν' αντιληφθούν α τη την αμοιβαία συσχέτιση μεταξύ της αστικοδημοκρατικής επανάστασης και της προλεταριακής. Η πρώτη εξακολουθεί μέσα στη δεύτερη. Η δεύτερη λύνει στο διάβα της τα προβλήματα της πρώτης" (Λένιν, "η σημασία της Οχτωβριανής επανάστασης")

Μ' αυτά τα λόγια ο Λένιν αποκαλύπτει πραγματικά το βάθος της διαστρέβλωσης του Μαρξισμού και ξεσκεπάζεται καθαρά η ουτοπία του σταδιακού δρόμου προς το Σοσιαλισμό.

ενιαίο μετωπο πάλης

Με όσα αναφέραμε μέχρι τώρα δεν σημαίνει ότι μια επαναστατική οργάνωση ή επαναστατικό κόμμα δεν κάνει καμιά συμμαχία. Κατι τέτοιο θάταν λανθασμένη ταχτική και επιζήμια. Κλασσικό παράδειγμα είναι η άρνηση του ΚΚ Γερμανίας να συμμαχήσει με τους σοσιαλ-δημοκράτες την περίοδο του 1930, όταν το φασιστικό κίνημα αναπτυσσόταν ραγδαία. Με το χαρακτηρισμό "σοσιαλοφασίστες" για τους σοσιαλδημοκράτες, το ΚΚ Γερμανίας απομονώθηκε από την εργατική βάση-του Σοσιαλ-δημοκρατικού κόμματος. Έτσι ενώ ο ναζισμός κέρδιζε έδαφος το εργατικό κίνημα ήταν αποδυναμωμένο, για να μπορέσει να χτυπήσει την άνοδο του Χίτλερ.

Σε αντιπαράθεση με το Λαϊκό Μέτωπο, οι επαναστάτες κομμουνιστές προβάλλουν την ταχτική του Ενιαίου Μετώπου. Το ενιαίο μέτωπο αποτελείται απ' όλα τα κόμματα που αντιπροσωπεύουν την εργατική τάξη. Το ενιαίο μέτωπο περιλαμβάνει σοσιαλιστικά κόμματα και επαναστατικά κόμματα και οργανώσεις.

Η ταχτική του Ενιαίου Μετώπου ρίχτηκε απο την 3η Διεθνή το 1922 επί Λένιν και που πρότρεπε τα κομμουνιστικά κόμματα "στην ίδρυση του ενιαίου μετώπου απ' όλα τα κόμματα που έχουν υποστήριξη απ' το προλεταριάτο, ανεξάρτητα απο τις διαφορές που έχουν, δεδομένου ότι αυτά τα κόμματα θα δεχόντουσαν μια κοινή όρση για τα άμεσα και επείγοντα προβλήματα του προλεταριάτου Κανένας εργάτης, είτε κομμουνιστής, είτε σοσιαλοδημοκράτης η συνδικαλιστής η ακόμα μέλος των Χριστιανικών η Φιλοευθέρων συνδικάτων, θά ήθελε να μειωθεί το μεροκάματο-του. Κανένας δεν θέλει να δουλεύει περισσότερες ώρες Επομένως όλοι πρέπει να ενωθούν στο κοινό μέτωπο ενάντια στους εργοδότες" (Ντεγκρουά, Η ΚΟΜΙΝΤΕΡΝ 1919-43 τ.1 σ.317-9).

Το ενιαίο μέτωπο είναι συμφωνία για κοινή δράση για συγκεκριμένα θέματα και επιδιιώξεις. Το επαναστατικό κόμμα που παίρνει μέρος στο Ε.Μ. δεν κάνει καμιά υποχώρηση στο πρόγραμμα-του και τις αρχές-του. Αντίθετα, το επαναστατικό κόμμα ξεσκεπάζει τους τυχοδιώχτες και τους ροφορμιστές μέσα στο μέτωπο (που με την πολιτική-τους υποχωρούν στους αστούς) στην υπόλοιπη εργατική τάξη.

Το ενιαίο μέτωπο δεν είναι μια συμφωνία κορυφής μεταξύ της ηγεσίας των κομμάτων. Είναι μια ενότητα στην πράξη, στην κοινή δράση. Και είναι αυτή η ενότητα δράσης της εργατικής τάξης που είναι απαραίτητη στον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό, και σ' όλους τους αγώνες της εργατικής τάξης.

Το ενιαίο μέτωπο δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν μέτωπο προπαγάνδας, αλλά μέτωπο για συγκεκριμένη δράση. Οσο πιο γενικά είναι τα συνθήματα-του (π.χ. "για μια αριστερή κυβέρνηση", "αντι-ιμπεριαλιστικό μέτωπο") τόσο πιο εύκολο είναι για τους κεντριστες, τους ροφορμιστές και αυτούς που δεν εννοούν όσα διακηρύττουν, ν' αποφύγουν την σύγκρουση και το ξεσκέπασμα-τους. Οσο πιο συγκεκριμένα και περιορισμένα είναι τα συνθήματα τοι μετώποι τόσο πιο εύκολα αποκαλύπτοντε οι "Φιλισταίοι".

Το ενιαίο μέτωπο δεν αντικαθιστά το επαναστατικό κόμμα, αλλά προϋποθέτει την ύπαρξη μιάς ανεξάρ-

τητης επαναστατικής δύναμης. Το πιο βασικό σημείο όμως στο ενιαίο μέτωπο πάλης είναι ν' αναμειχθούν όσο-το δυνατό περισσότεροι εργάτες και οργανώσεις εργατών. Χωρίς την συμμετοχή έστω και ενός τμήματος της εργατικής τάξης, η ιδέα του ενιαίου μετώπου είναι μύθος.

ΚΥΠΡΟΣ

Οι προεδρικές εκλογές του Φλεβάρη κάνουν το θέμα του Λαϊκού Μετώπου πιο επίκαιρο. Απο μέρους του ΑΚΕΛ δεν θα υπάρξει διεκδίκηση της προεδρίας μα ούτε και συμμαχία με την ΕΔΕΚ για κοινό υποψήφιο. Η ΕΔΕΚ αν και δεν καθόρισε ακόμα την στάση-της, στην ουσία θα συνεχίσει και αυτή μια λαϊκομετωπική ταχτική.

Η πιθανότητα να δοθούν υπουργεία, στην αστική κυβέρνηση Κυπριανού, στην αριστερά είναι μεγάλη. Ομως για την εργατική τάξη, ότι και να συμβαίνει, δεν πρόκειται ν' αλλάξει ποιοτικά τίποτα. Αντίθετα, το εργατικό κίνημα θα μπει περισσότερο κάτω από τον έλεγχο των αστών. Στις απεργίες των εργατών, στις οικειοκλήσεις-τους για αυξήσεις για καλύτερους όρους δουλειάς, ενάντια στις επιθέσεις της εργοδότης η ηγεσία του εργατικού κινήματος θα λείει στους εργάτες:

"Μη μας δημιουργείτε προβλήματα με την δημοκρατική δεξιά. Μη ζητάτε περισσότερα, η εθνική-μας οικονομία κινδυνεύει. Το "πατριωτικό" μέτωπο και η κυβέρνηση-μας κινδυνεύει απο το ΝΑΤΟ τη ΣΙΑ και τους Φασίστες. Εχουμε εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα και όχι ταξικό".

Ομως "Ν' αποσιωπάς τις υπάρχουσες αντίθεσεις, να ξεχνάς τις πιο σπουδαίες απ' αυτές, αντί να ξεσκεπάζεις όλο το βάθος-τους, να η θεωρία του κάουτσι που δεν έχει τίποτα να κάνει με το Μαρξισμό." (Λένιν, Ιμπεριαλισμός).

Ο αγώνας ενάντια στον Ιμπεριαλισμό, ο αγώνας για την απελευθέρωση της Κύπρου περνά μέσα από τον αγώνα για τον σοσιαλισμό. Εκείνο που χρειαζόμαστε στον αγώνα-μας δεν είναι την προοδευτική αστική τάξη που θησαυρίζει σε βάρος του λαού, που δεν μπορεί να νένα αγώνα να κάνει, γιατί οργανικά είναι δευμένη με τον Αγγλικό, Αμερικάνικο και Δυτικό Ιμπεριαλισμό.

Χρειαζόμαστε στον αγώνα-μας την ενότητα της εργατικής τάξης, την ενότητα των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Αυτή η ενότητα δεν γίνεται με εκλήσεις και τυπικές αναφορές. Η ενότητα είναι στην πόδη. Ενότητα πάνω σε μιά ταξική βάση. Μόνο το ταξικό συμφέρο ενώνει τους εργάτες. Καί η εργατική τάξη είναι η μοναδική τάξη που μπορεί να φέρει μέχρι τέλος εθνικούς αγώνες και ν' απελευθερώσει τον άνθρωπο απο τα δεσμά του καπιταλισμού.

ΣΟΦΟΚΛΗ ΡΟΥΣΟΥ

απο τις αναμνήσεις
του Γ. Ρουσβελτ

ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙ 1936 η ιστορία της απεργίας

Το να προσπαθήσει κάποιος να ανασκαλέψει την ιστορία του κινήματος στην Κύπρο, είναι μια δύσκολη δουλειά αλλά περισσότερο είναι πολύ ενδιαφέρουσα.

Η περίοδος του μεσοπολέμου ήταν πολύ σημαντική για το κίνημα-μας. Στην περίοδο αυτή-ιδιαίτερα μετά το '25-το εργατικό κίνημα εμφανίζεται σαν αυτόνομη δύναμη μέσα στην Κυπριακή κοινωνία, κτίζει το κόμμα του και γίνονται οι πρώτοι εργατικοί αγώνες.

Ένας αγώνας που ξεχωρίζει ανάμεσα στην περίοδο είναι η μεγάλη απεργία του '36 στο Μαυροβούνι. Μέσα από τις αναμνήσεις του Γιώργου Ρουσβελτ, του γραμματέα της απεργιακής επιτροπής, θα προσπαθήσουμε να ξαναζωντανέψουμε την απεργία. Τόσο η ίδια η απεργία όσο και τα μαθήματα της απεργίας, είναι πολύ σημαντικά. Έχουν περάσει βέβαια 41 χρόνια από τότε και αρκετές σημαντικές λεπτομέρειες έχουν ξεχαστεί. Φυσικό είναι επίσης να υπάρχουν μερικές ανακρίβειες. Ξέλλου αναπολώνοντας ένα αγώνα μέσα από τον σκληρό φακό των 40 τόσων χρόνων, χάνει αρκετή από την ζωντάνια-του όσο και από την επιστημονικότητά-του.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Πολύ δύσκολα θα μπορούσε κάποιος να μιλήσει για εργατική τάξη όπως την ξέρουμε στην Κύπρο του '36. Αριθμητικά ήταν πολύ μικρή και κατασπαρμμένη, γιατί ουσιαστικά δεν υπήρχαν εργοστάσια. Ξεχάριση ήταν τα μεταλλεία που αν και η συγκέντρωση εργατών ήταν μεγάλη οι εργάτες ήταν είτε εποχιακοί εργάτες είτε αγρότες που μόλις ξέφυγαν από τα χωράφια.

Η Κύπρος κυβερνιόταν τότε από μια στυγνή αστυνομικρατία, τους γνωστούς και μισητούς Παλιμερικούς νόμους. Σύμφωνα με αυτούς κάθε συγκέντρωση ήταν παράνομη. Κάθε μορφή πολιτικής ζωής ήταν ανύπαρκτη. Ακόμα και το να περπατούν 5 άτομα μαζί ήταν παράνομο. Για να συλληφθεί κάποιος δεν χρειαζόταν ένταλμα και οι συλλήψεις και φυλάκιση ήταν μέρος καθημερινής ζωής του κάθε αγωνιστή.

Το νεαρό Κ.Κ.Κ. (είχε το πρώτο-του συνέδριο το 1926) ήταν αρκετά αδύνατο και η μεγάλη τρομοκρατία και έλλειψη εφημερίδας, που ακολούθησαν το κίνημα του

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ '1936

Οι εργάτες του Μεταλλείου Μαυροβουνίου συγκεντρωμένοι πρὸ τοῦ καφενείου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπεργίας (31 Αὐγούστου 1936). Εἰς τὴν εἰκόνα φαίνεται ὁ πρῶτος ἐκ τῶν κατηγορουμένων κ. Γεώργιος Σοφ. Ρουσβελτ, ἀναπτύσσων τὰ ἐργατικά ἀίτηματα πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας. Περὶ αὐτοῦ εἶναι τὰ μέλη τῆς ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς.

31 ἄρχισαν να το αποσυνθέτουν. Η κατάσταση το '36 ήταν αρκετά αποκαρδιωτική. Τα μέλη-του ήταν πολύ λίγα (1) και η επαφή των μελών με το κέντρο πολύ σπασμαδική. Ανεξάρτητα όμως, το κόμμα είχε κερδίσει σχετική εμπιστοσύνη μέσα στις μάζες και μπορούσε να οργανώσει αγώνες.

Στον παγκόσμιο χώρο, το κίνημα βρίσκεται σε υποχώρηση μετά από συνεχείς ήττες (απεργιακό κίνημα, φαστιστική επικράτηση). Η παγκόσμια καπιταλιστική τάξη μετά την μεγάλη οικονομική κρίση του '31, ετοιμάζεται να αρχίσει τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Η πολεμική βιομηχανία βρίσκεται σε έξαρση και η ζήτηση μεταλλευμάτων είναι μεγάλη. Ο εμφύλιος πόλεμος στην Ισπανία-χώρα με αρκετά μεταλλεία είχε σαν αντίκτυπο στην Κύπρο την μεγάλη δραστηριοποίηση των μεταλλείων.

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η απεργία του '36 δεν ήρθε σαν αστραπή σε ξάστερο ουρανό. Οι συνθήκες διαβίωσης, δουλειάς και μισθού των μεταλλορύχων έκαναν την ατμόσφαιρα φορτισμένη. Τα μεροκάματα κυμαίνονταν από 1½ μέχρι 3 σελίνια και σε μερικές μόνο περιπτώσεις τα ξεπερνούσαν. Ο τρόπος που έβγαине το μεροκάματο ήταν ανάλογα με την παραγωγή. Όπως αναφέρει εφημερίδα της εποχής μετά από συνέντευξη εργατών της Σκουριώτισσας, "κάθε εργολάβος έχει στη διάθεση-του από δυό έως τέσσερεις εργάτες. Στην δεκαπενθημερία προστίθεται η ποσότης του μεταλλεύματος που έχουν ανορύξει και αμοιβονται προς 12γρ. τον τόννο.

Αν π.χ. ένας εργολάβος με δυό εργάτες ανορύξουν σε μια μέρα 10 τόννους μεταλλεύματος, η εταιρεία θα τους πληρώσει 120 γρόσια. Απ'αυτά θα παρει 50 γρόσια περίπου ο εργολάβος και τα υπόλοιπα εβδομήντα θα τα πάρουν εξ ίσου οι δυό εργάτες, δηλαδή θα παρουν 35 γρόσια ο καθένας.

Τα πράματα ως εδώ είναι καλά.

Συμβαίνει όμως πολλές φορές οι εργάτες να μην μπορέσουν να βγάσουν 10 τόννους μετάλλευμα διότι βρίσκουν σκληρό στρώμα μεταλλεύματος. Τότε το ημερομίσθιο-τους υποβιβάζεται πολύ..." (3)

Αν υπολογίσει κανείς ότι ένα φωμί στοιχίζει

2½ γρόσια ο μισθός ήταν πράγματι χαμηλός.

Οι εργάτες ζούσαν σε σπίτια (παράγκες) που έκτιζε η εταιρεία σε έδαφος που κατείχε. Σύμφωνα με ειδικά υπερδικαιώματα που έδωσε η αγγλική κυβέρνηση, αυτές οι εταιρείες δημιούργησαν πραγματικό "κράτος εν κράτει" και είχαν απόλυτο έλεγχο πάνω σ' όλους τους εργοδοτούμενους-τους" (4). Οι εργάτες πλήρωναν για τα σπίτια από 2 μέχρι 6 σελίνια τον μήνα και έχαναν το σπίτι όταν έχαναν τη δουλειά τους.

Οι εργάτες που απολύονταν δεν μπορούσαν να πατήσουν χώμα της εταιρείας-εξορία. Σε κάθε μεταλλείο υπήρχε αστυνομία. Για οποιαδήποτε συγκέντρωση, χρειαζόταν άδεια από τον διοικητή της επαρχίας. Άνεργοι εργάτες δεν επιτρέπεται να τριγυρίζουν κοντά στις περτοχές του μεταλλείου.

Οι απεργίες στα μεταλλεία άρχισαν από παλιά.

Σκουριώτισσα 1925

Την οργάνωση και ηγήθηκε ο παλιός κομμουνιστής Ευριπίδης Κάρμιος, από τα πρώτα μέλη του Κ.Κ.Κ. Διάρκισε μια βδομάδα. Τα πιο σημαντικά από τα αιτήματα κερδήθηκαν, ιδιαίτερα όσα αφορούσαν ασφάλεια.

Αμίαντος 1927

1000 εργάτες κατέβηκαν σε απεργία και κέρδησαν συντόμηση των ωρών δουλειάς (από 10 σε 9).

Αμίαντος 1929

6000 πήραν μέρος κάτω από την υποκίνηση και καθοδήγηση κομμουνιστών μεταλλορύχων. Θεωρείται μια από τις μεγάλες επιτυχίες του Κ.Κ.Κ. Αν και η απεργία νικήθηκε-κύρια λόγω της υποσήμεριξ του κράτους προς την εταιρεία-άφησε πίσω της μεγάλη αγωνιστική παράδοση. Πολλοί εργάτες συνελήφθησαν και οι ηγέτες τιμωρήθηκαν από 3 μήνες μέχρι 1 χρόνο φυλάκιση.

Το Καλοκαίρι του '36 ήταν ένας πολύ δραστήριος, όσο αφορά απεργιακούς αγώνες, χρόνος.

Στις 18 Αυγούστου οι μεταλλορύχοι στην Σκουριώτισσα, κατέβηκαν σε αυθόρμητη απεργία με κύριο αίτημα αύξηση μισθού, καθημερινή πληρωμή ενός μικρού ποσού "έναντι" και πιο ασφαλείς συνθήκες. Αν και δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν νίκη κερδίθηκε κατι.

Στις 21 του Αυγούστου απέργησαν οι εργάτες του χυτηρίου στο Ξερό. Η απεργία νικήθηκε και οι απεργοί απολύθηκαν.

Στις 31 του Αυγούστου κατέβηκε το Μαυροβούνι.

ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙ

Στο μεταλλείο δούλευαν 3500 εργάτες. (σύμφωνα με την "Ελευθερία" της εποχής 1500). Ήταν βασικά αγρότες με ελάχιστη ή καθόλου αγωνιστική παράδοση. Όπως σ' όλα τα μεταλλεία, η συγκεντροποίηση-τους για ολόκληρο το 24ωρο γύρω από το μεταλλείο, τους έκανε εύκολους στο να δεχτούν την προπαγάνδα των αγωνιστών. Το ξεριζωμά-τους από τη γη και το ριζιμο-τους μαζί με άλλες χιλιάδες στο μεταλλείο έσπασε την συντηρητικότητά τους.

Το Κ.Κ.Κ. είχε σχετική επιρροή. Είχε 12-14 μέλη. 2-3 όμως απ' αυτούς, είχαν κάποια εμπειρία και

είχαν πάνω από χρόνο στο κόμμα.

Το κλίμα για απεργία ήταν διάχυτο. Η απεργία στην Σκουριώτισσα και η απόφαση της εταιρείας για μείωση του μεροκάματου ανέβασε τα πνεύματα ψηλά. Πάλιν η κίνηση ήταν αυθόρμητη. Τα μέλη του κόμματος δεν είχαν κάμει ουσιαστική δουλειά να προετοιμάσουν την απεργία. Την Τετάρτη όταν βγήκαν οι λίστες, (το ποσό θα πληρωνόταν για κάθε τόνο) άρχισε μια μεγάλη υπόκωφη αναταραχή.

Μιλά ο Γιώργος Ρούσβελτ:

"Οι μεταλλορύχοι βρίσκονταν σε αναστάτωση. Μιλούσαν μεταξύ-τους συνεχώς για απεργία. Το σύστημα με τις βάρδιες, έδινε επαφή σε κάθε βάρδια με τις δυο άλλες γιατί έπρεπε να παραλάβωμε δουλειά από τους επόμενους μέσα στο μεταλλείο. Ντε φάκτο ωρισμένα άτομα-οι πιο δραστήριοι-αναδείχτηκαν "αντιπρόσωποι" της βάρδιας. Είναι αυτό που ονομάζουμε φυσικοί ηγέτες. Συνομιλούσαν μαζί-μου όταν αλλάζαμε βάρδιες και τους είχα εισηγηθεί να περιμένουμε μέχρι το Σάββατο".

Μια και δεν υπήρχε κανένα είδος οργάνωσης, οι εργάτες προσπάθησαν να φτιάξουν μια πρόχειρη ηγεσία. Γι' αυτό οι πιο δραστήριοι μαζεύτηκαν γύρω από τον εργάτη που ξεχώριζε (Ο Ρούσβελτ ήταν γνωστός σαν κομμουνιστής και αγωνιστής). Εν τω μεταξύ τα μέλη του κόμματος δεν κατάφεραν να συνεδριάσουν λόγω της μεγάλης παρακολούθησης από την αστυνομία.

Η διεύθυνση πανικοβλήθηκε. Πρώτη-της τακτική ήταν η διάσπαση. Οι Εγγλέζοι αρχιεπιστάτες έπιαναν τους Τούρκους και προσπαθούσαν να τους πείσουν ότι η απεργία ήταν συνομοσία των Ελλήνων για να κλέψουν τη γη των Τούρκων. (Το Μαυροβούνι ήταν κοντά στη Λεύκα). "Οι Τούρκοι μού το έλεγαν και τους εξηγούσα ότι σκοπός ήταν η διαίρεση".

Τη Παρασκευή η εταιρεία κάλεσε σε συγκέντρωση για το Σάββατο. Το Σάββατο η διεύθυνση δεν παρουσιάστηκε (προσπάθεια για να σπάσει το ηθικό). Ήτσι μια ομάδα εργατών (κύρια τα μέλη του ΚΚΚ). κάλεσαν συγκέντρωση για την Κυριακή. Η απεργία άρχισε ήδη. Πολλοί όμως εργάτες φοβούμενοι τον μαυροπινιισμό-τους έφυγαν για τα χωριά-τους. Σημαντικό είναι το γεγονός ότι δεν έμειναν να σπάσουν την απεργία. Στο μεταλλείο έμειναν γύρω στους 500.

Στην συγκέντρωση της Κυριακής μετά από κάλεσμα των εργατών παρουσιάστηκε ο διευθυντής. "Πρώτη-του κουβέντα ήταν ότι βλέπει τα παράπονα μας αλλά πρέπει να επιστρέψουμε στην δουλειά-μας αφού εκλέξουμε αντιπροσωπεία που θα συζητήσει μαζί με την εταιρεία τα προβλήματα. Αρχισε αυτά-ματα να μοιράζει χαρτιά για να γράψουμε ποιούς εισηγούμασταν για αντιπροσώπους."

Μέχρι τώρα η έλλειψη ηγεσίας ήταν αισθητή. Οι εργάτες ήσαν έτοιμοι να δεχτούν τις προτάσεις του διευθυντή μια και δεν υπήρχε υπαλλακτική εισήγηση.

"Τότε επέμβηκα εγώ - ήμουν στο κέντρο της συγκέντρωσης - και είπα ότι αυτό δεν είναι σωστό. Είπα ότι η απεργία είναι κηρυγμένη και οι εργάτες

πρέπει να εκλέξουν απεργιακή επιτροπή και όταν συμφωνήσουν με την διεύθυνση να λυθεί η απεργία. Απευθύνθηκα προς τους εργάτες και έβρασα την πρόταση μου. Οι εργάτες συμφώνησαν μαζί-μου. Δεύτερη μου εισήγηση ήταν ότι πρέπει να γίνει άλλη συγκέντρωση και να εκλέξουμε επιτροπή αφού εν τω μεταξύ υποδειχτούν υποψήφιοι. Έτσι καθωρίσαμε συγκέντρωση το απόγευμα."

Στο μεταξύ συνεδρίασε η ομάδα του ΚΚΚ που αποφάσισε ποιούς να υποδείχνε σαν υποψηφίους. Στη συγκέντρωση το απόγευμα ψηφίστηκαν ομόφωνα οι υποψήφιοι που υποδείχτηκαν από το ΚΚΚ, 4

Ελληνες (μέλη του ΚΚΚ) και 3 Τούρκοι.

"Μετά την ψηφοφορία καθωρίσαμε συγκέντρωση για τη Δευτέρα το πρωί. Στο μεταξύ η επιτροπή μαζευτήκαμε με όλη τη μυστικότητα στο σπίτι ενός Τούρκου στη Λεύκα όπου συνεδριάζαμε ολονυχτίς, γιὰ να αποφασίσουμε για τα αιτήματα. Τη Δευτέρα το πρωί στη συγκέντρωση παρουσιάσαμε τις εισήγησης. Συζητήθηκαν μια-μια δημοκρατικά, έγιναν τροποποιήσεις, προσθήκες, αφαιρέσεις. Αποφασίσαμε να πάμε την Τρίτη να τις υποβάλουμε στην διεύθυνση. Στο μεταξύ κάλεσα για να γίνει έρανος που άρχισε γρήγορα και από την πρώτη μέρα αρχίσαμε διανομή

ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

1) Αύξηση κατά 50 ο)ο των ημερομισθίων των υπογεώσ εργαζομένων εργατών. (Οι εργάται ούτοι άμείβονται με 1)2 σελ. μέχρι 3 σελινίων).

2) Οι εργολάβοι και οι άνήκοντες εις τούς εργολάβους εργάται να λάβου αύξησην τού ημερομισθίου των κατά 50 ο)ο επί τού μέσου όρου των σημερινών ημερομισθίων διὰ τὰς εργολαβικώς διεξαγομένας εργασις. Εις περιπτώσει, καθ' ήν αι συνθήκαι είναι δύσκολοι και ή αποδοτικότης τής εργασίης ύστερετ παρά τήν θέλησιν των εργατών, οι μὲν εργάται να άμείβωνται κατ' ελάττωσιν τού δριον πρὸς 4 σελίνια, οι δὲ εργολάβοι πρὸς 5 σελίνια.

3) Αύξηση κατά 40 ο)ο των ημερομισθίων των εργαζομένων εις τήν επιφάνειαν τής γης. Αι ώραι εργασίης αὐτῶν να ελάττωθουν ἀπὸ 9)1)2 εις 8 ώρας. (Η σημερινή άμοιβή των εργατών τής κατηγορίας ταύτης είνι 16 γρόσια).

4) Τὰ έξοδα εργασίης, ητοι εργαλεία, δυναμίτις, άσυντελίνη, επισκευαί εργαλείων κλπ. να πληρώνωνται ὑπὸ τής εταιρείας καί οὐχι ὑπὸ τῶν εργατών, ὡς συμβαίνει σήμεραν.

5) Ἰατρικὴ περίπτωσει τραυματισμοῦ εργατῶν, διαρκούσης τής εργασίης των, ή εταιρεία να αναλάβη να πληρώνη εις έκαστον τραυματισθέντα εργατήν τρία σελίνια ημερησίως πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ μέχρι τελείας θεραπειας. Εις τούς άσθενούστας φυσικῶς εργάτας να πληρώνεται, διαρκούσης τής άσθενείας των, ημερησίως 1)2 σελ. διὰ τούς άνυπάνδρους και 2 σελ. διὰ τούς οικογενει-

άρχας. Τὰ οὕτω πληρωόμενα ποσά θα άποκόπωνται τμηματικῶς ὑπὸ τής εταιρείας.

6) Ἰδρυσις ὑπηρεσίης πρὸς καταβολήν ημερησίως 1)1)2 σελ. δι' άνυπάνδρους έναντι σελ. δι' οικογενειάρχας έναντι τῶν δεδουλευμένων ημερομισθίων. Τὰ ποσά ταῦτα δέον να διπλασιάζωνται καθ' ἑκάστον Σάββατον λόγω τής Κυριακῆς.

7) Ἐλάττωσις τῶν ἐνοικίων κατὰ 50 ο)ο, άνοικοδόμησι νέων κατοικίων οὕτω, ὥστε να επαρκουν δι' ὄλους τούς εργαίης. (Τὰ ἐνοίκια είνι 6 σελ. καί 8 σελ.) Ἐπίσης ή εταιρεία να φροντίζη διὰ τήν επιδιόρθωσιν τῶν δδῶν των συνοικισμῶν, τήν καθαρότητα και τὸν δωρεάν φωτισμόν.

8) Να καταργηθῆ τὸ σύστημα τής παροχής φιλοδώρημάτων εις επιστάτας και εργολάβους διὰ τήν καλυείραν επίβλεψιν των εργατῶν. Λόγω τού συστήματος τούτου γίνονται πολλάκις υπερβασίαι εις βάρος των εργατῶν. Ἐπίσης λόγω τού αὐτοῦ συστήματος, δσάκις εις εργάτης τραυματισθῆ, οι επιστάται εις τὸν εργάτην να εγκαταλείνη τήν εργασίαν του, διὰ να διατηροῦν άκεραία τὰς αξιώσεις των.

9) Οι κατώτεροι επιστάται να μη έχου τὸ δικαίωμα να παου εργάτας ή να επιθά ἀπὸ τήν εργασίαν ή να επιβάλου πρῶσιμα διὰ λάθη των εργατῶν. Τὸ τοιοῦ ο δ. αίωμα δέον να άνατιθῆ εις τούς άγλους επιστάτας, να δρισθῆ δὲ ὡς ανώτερον δριον τιμωρίας μία ημεραργία και να έχη δικαίωμα ὁ εργάτης να επανέλθῃ

εις τήν εργασίαν του.

10) Να μη μετατίθενται οι εργολάβοι, ἀπὸ μιᾶς άρξαμένης εργασίης εις άλλην.

11) Να κηρυχθῆ τὸ Μαυροβονι εις αθροτελή κοινότητα. Τοιοιτοτρόπως οι πληρωμῆς ε-άπαλλαγουν τής πληρωμῆς ε-πιτη'ευματικῶ φόρου εις τὸν Αἴμιον Δεύκας και άλλων φόρων ἐπὶ των τροφίμων.

12.) Να έχη δικαίωμα ὁ εργῶν καί ὁ εργολάβος να άπειθῶνται ἀπ' εὐθείας πρὸς τήν Διεύθυνσιν δι' οιοιδήποτε παράπονον.

13) Ὅσάκις άκρωτήριασθῆ εις εργάτης, ή εταιρεία να τὸν επαναπροσλαμβάνη χωρὶς να απαιτῆ πληρωμῆν των εις αὐτὸν καταβληθέντων ποσῶν ἐν εἶδει άποζημιώσεων διὰ τὸ δυστύχημα, τὸ ὁποιον οὕτος ὑπέστη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τής εταιρείας.

14) Η εταιρεία να καταβάλλῃ τακτικῶν σύνταξιν εις εργάτας ούτινες λόγω δυστυχήματος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τής εταιρείας καθίανται άνικαίνοι πρὸς εργασίαν. Η διαπίστωσις τού τελευταίου λατροῦ γίνεται ὑπὸ κυβερνητικοῦ λατροῦ και τού λατροῦ τής εταιρείας.

15). Τὸ σύστημα των «κιν. τινῶν» πρέπει να καταργηθῆ. Οι εργάται έχου τήν πεποίθην να πραγματοποιουμι τον των αλημάτων των περι πληρωμῆς έναντι τού μισθοῦ αλ κανίνας θα καταργηθου αυτομάτως.

16) Κανεις εργάτης ή μέλος τής Επιτροπῆς να μη άπολυθῆ ὑπὸ τής εταιρείας ε-άν ήθελε κριθῆ ὡς ὑποκνη-της τής άπεργίας.

απεργιακού επιδόματος.

Η συμπάρασταση που βρήκαν οι απεργοί ήταν μεγάλη. Την Δευτέρα κατέβηκαν σε απεργία συμπάραστασης τα διυλιστήρια (μεταλλεύματος) στο Ξερό. Σ' ολόκληρη την Κύπρο άρχισαν να δημιουργούνται επιτροπές συμπάραστασης που μάζευαν λεφτά για τους απεργούς.

"Το απόγευμα της Δευτέρας κινήθηκε η αστυνομία. Ζήτησαν να πάει ο γραμματέας. Αρνήθηκα φοβούμενος ότι ήταν κόλπο για να με συλλάβουν και είπα ότι αν η αστυνομία θέλει συνάντηση πρέπει να συναγτηθεί με όλη την επιτροπή. Έτσι μας κάλεσαν όλους. Όταν οι εργάτες μας είδαν να πηγαίνουμε προς την αστυνομία ακολούθησαν - γύρο στους 200 - φωνάζοντας "θέλουμε την επιτροπή μας". Η αστυνομία για να τους διαλύσει χρησιμοποίησε εμένα. Φοβήθηκα τους νόμους από τη μια και πίστεψα στην αστυνομία από την άλλη ότι απλώς θα μας έπαιρναν κατ'άφεση και θα μας άφηναν να φύγουμε. Μίλησα στους εργάτες και τους έπεισα να φύγουν λέγοντας-τους ότι δεν διατρέχουμε κανένα κίνδυνο. Όταν διαλύθηκαν, μας έβαλαν σε αυτοκίνητα και μας πήραν στην Δευκωσία στις φυλακές."

Οι εργάτες όταν είδαν την τύχη της επιτροπής τους ανυπόμονα οργάνωσαν πορεία προς την Δευκωσία. Το πρωί όταν έφθασαν έξω από τη Δευκωσία - γύρω στα 200 άτομα - αναγκάστηκαν από την αστυνομία να διαλυθούν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Με την επιτροπή-τους στην φυλακή οι ανυπόμονες εκδηλώσεις των εργατών για απελευθέρωση των ηγετών τους συνεχίστηκαν και την Τρίτη. Κάτω όμως από την απειλή των όπλων της αστυνομίας η απεργία έσπασε. Την Τετάρτη εξαμελής αντιπροσωπεία προσπάθησε να πάρει άδεια για νέα συγκέντρωση και παράλληλα ζήτησε απελευθέρωση της επιτροπής. Η προσπάθεια απέτυχε. Η εργοδοτική τρομοκρατία που ακολούθησε έσπασε κάθε αγωνιστικότητα - 360 εργάτες ο σιληρός πυρήνας - απολύθηκαν και εξορίστηκαν.

Η επιτροπή καταδικάστηκε μετά από θήμερη κράτηση σε £10 εγγύηση για ένα χρόνο ο καθένας.

Η εταιρεία φοβούμενη νέα αναταραχή και αφού έδιωξε τους "ταραξίες" ικανοποίησε μερικά από τα αιτήματα.

Οι ηγέτες της απεργίας - ιδιαίτερα ο Γ. Ρούσβελτ - συνέχισαν μετά της αποφυλάκιση-τους καμπάνια ανάμεσα στους εργάτες του Μαυροβουνίου για τη δημιουργία συντεχνίας. Αποτέλεσμα ήταν το μάζεμα 500 υπογραφών που ήταν η βάση της συντεχνίας που δημιουργήθηκε το 1939.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ

Ίσως να φαίνεται λίγο παράξενο να δώσουμε τόση σημασία σε μια απεργία που συνέβηκε τόσα χρόνια στο παρελθόν, που εκτός των άλλων νικήθηκε. Όμως αυτοί

οι αγώνες έκτισαν την παράδοση του κινήματος της τάξης μας. Αυτοί οι αγώνες ανάδειξαν την ηγεσία της τάξης στην πράξη.

Ο τρόπος που οργανώθηκε έχει να μας διδάξει πολλά. Οι εργάτες του Μαυροβουνίου το '36 δεν ήταν συνειδητοποιημένοι επαναστάτες. Μέσα-τους ήταν ακόμα ζωντανή η αγροτική συνείδηση. Όμως αυτοί οι απλοί εργάτες με τον συντηρητισμό-τους, την ιδεολογία-τους, έφτιαξαν τέτοια απεργία. Μέσα στην πάλη είδαν την ανάγκη της οργάνωσης, σφυρηλάτησαν την ενότητα-τους, έφτιαξαν τα όργανα-τους που θα αγωνίζονταν. Σε κάθε αγώνα οι εργάτες μαθαίνουν πολλά.

Χαρακτηριστικό είναι πως από μια ανυπόμονη απεργία κατέληξε σε πραγματική επιτροπή αγώνα ελεγχόμενη από τη βάση και που είχε την αμέριστη συμπάρασταση της βάσης.

Ο ρόλος των λίγων επαναστατών ήταν επίσης καθοριστικός. Δεν απομόνωσαν τους εαυτούς-τους από τους υπόλοιπους εργάτες και έπαιρναν τις αποφάσεις-τους δημοκρατικά και μπροστά στη γενική συγκέντρωση. Η μάξιμουμ συμμετοχή όλων των εργατών στη λήψη και εκτέλεση των αποφάσεων ήταν ο ουσιαστικός ρόλος που ο αγώνας έφτασε σε τόσο ψηλά επίπεδα.

Η απεργία φυσικά είχε τις αδυναμίες-της. Όπως τα είδε και ο Γ. Ρούσβελτ, δεν είδαν την ανάγκη δημιουργίας εφεδρικής ηγεσίας και προετοιμασίας των εργατών στην περίπτωση σύλληψης-τους - μια και ήταν σχεδόν σίγουρη. Εμπόδισαν τους εργάτες να τους απελευθερώσουν δυναμικά και δεν εξάπλωσαν την απεργία. Σε ένα αγώνα τα λάθη είναι αναπόφευκτα.

Η σημασία της απεργίας για μας τους σημερινούς αγωνιστές βρίσκεται στο να πάρουμε τα κατάλληλα μαθήματα και να τα χρησιμοποιήσουμε στην επέμβαση μας στους αγώνες της εργατικής τάξης. Η σωστή επέμβαση των επαναστατών στους αγώνες θα είναι καθοριστική τόσο στην έκβαση του αγώνα όσο και στη πάλη για το κτίσιμο του επαναστατικού κώματος της εργατικής τάξης.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ο T.W. ADAMS στο βιβλίο του "AKEL THE COMMUNIST PARTY OF CYPRUS" αναφέρει ότι τον Ιούνιο του '37 τα μέλη που πλήρωναν συνδρομές ήταν 60 (ο.21) αλλά φαίνεται ότι ο αριθμός αυτός είναι πιο χαμηλός από την πραγματικότητα.
2. Οι πληροφορίες για το θέμα αυτό προέρχονται από την αφήγηση του Γ. Ρούσβελτ, το βιβλίο του T.W. ADAMS και μερικά φύλλα της "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ"
3. "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ" 20 Αυγούστου 1936.
4. T.W. ADAMS σελίς 12

των Μ.Α. και Π.Χ. 'ΝΕΑ ΕΝΟΤΗΣ'

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Οι εργάτες κατευθύνουν σταθερά τόν αγώνα τους ενάντια στα αποτελέσματα της έκμετάλλευσης, αγωνίζονται κυρίως να υπερασπιστούν και να έναντιωθούν στον μηχανισμό που θέλει να τους καταπιέξει και να τους ρίξει σε μία ολοένα αυξανόμενη μιζέρια. 'Ο πιο αμόρφωτος τρόπος της έκφρασης αυτού του αγώνα είναι η μάχη για τήν άμοιβή, ή οικονομική πάλη ενάντια στην αστική τάξη.

'Η αστική τάξη από τήν άλλη πλευρά δέν θέλει να κτυπήσει μόνο τήν άμοιβή·είδινά σ' αυτό τό θέμα είναι διατεθημένη να διαπραγματευτή. Βασικός σκοπός της, είναι να έμποδίσει τούς εργάτες να άμφοβητήσουν τήν προνομιακή θέση των κεφαλαιοκρατών, θέλει να διατηρήσει όρθιο αυτό τό σύστημα στο όποτο οι εργάτες αναπαράγονται σαν εργάτες και οι καπιταλιστές σαν καπιταλιστές. 'Από τήν άλλη πλευρά οι εργάτες άντιλαμβάνονται πώς παρ' όλους τούς αγώνες τους, ή κάθε νίκη στο θέμα της άμοιβής άποβαίνει μάταιη, άπορροφάται ξανά άπ' τό σύστημα και οι ίδιοι ξαναβρίσκονται στις συνθήκες τής όποτες πίστευαν ότι μόλις ξεπέρασαν μέ τής νίκες στον μισθό.

Συνεπώς ή εργατική τάξη δέν μπορεί να άγωνίζεται μόνο ενάντια σε άπομονωμένους παράγοντες της καπιταλιστικής έκμετάλλευσης, διότι ενάντια σ' αυτήν στρέφονται οι άπειλές και τό σύνολο της καπιταλιστικής κοινωνίας. Δέν μπορεί να άγωνιστεί μόνο ενάντια σε μία συγκεκριμένη άδικία, διότι αυτή ύποφέρει από τήν άπόλυτη άδικία: της άρνεύται κάθε ανθρώπινα δικαιώμα, προορισμένη σ' άπλό έμπόρευμα από τό μηχανικό σύνολο της παραγωγής. Οι εργάτες διεκδικούν τό δικαίωμα της έλευθερίας τους από τήν σκλαβιά της άμοιβής και άγωνιζόμενοι να έλευθερωθούν οι ίδιοι και συνάμα να έλευθερώσουν όλόκληρη τήν κοινωνία από τό παιγνίδι του καπιταλισμού, άντιτάσσοντε σαν τάξη στην τάξη των καπιταλιστών και συνεπώς ό αγώνας τους, είναι αγώνας πολιτικός.

'Η σχέση ανάμεσα στα οικονομικά συμφέροντα του κεφαλαίου και ή πολιτική άργάνωση τήν όποια αυτό έτάχτηκε να υπερασπίσει παρουσιάζεται σ' όλες τής μορφές της καπιταλιστικής κοινωνίας. Τό προτσές της συσσώρευσης του κεφαλαίου έχει άπόλυτη άνάγκη τήν πολιτική δύναμη διά να κατοχυρώσει τήν ιδιωτική ιδιοκτησία και να νομιμοποιήσει τήν κλοπή στην άμοιβώμενη εργασία, έχει άνάγκη να διαθήσει όλόκληρη τήν διοργάνωση της κοινωνίας προς όφελος του κέρδους.

'Η συγχώνευση ανάμεσα στην οικονομική και πολιτική πάλη φαίνεται σε κάθε άπεργία, όταν οι εργάτες άγωνιζόμενοι ενάντια στον μεμονωμένο "κύριο" άποδεικνύουν τήν δύναμη τους και σκέφτονται αυτό που θα έσήμενε ένας αγώνας όλων των εργατών ενάντια σε

όλους τούς "κυρίους". Κάθε μία άπ' αυτές τής συγκρούσεις δείχνει στον εργάτη ότι δέν μπορεί να σταματήσει στους άνοιχτούς λογαριασμούς στο θέμα της άμοιβής άντιλαμβάνεται πώς οι αγώνες του για να καλύτερεσει τόν μισθό άποβαίνουν μάταιοι και έξανεμίζονται έφ' όσο διατηρείται ή δύναμη της αστικής τάξης. Κάθε οικονομικός αγώνας έχει περιεχόμενο πολιτικό, άνταναικλά μία γενικότερη μάχη ενάντια των καπιταλιστών.

'Αγωνιζόμενοι ενάντια στα αποτελέσματα της έκμετάλλευσης, για τήν άμοιβή, για καλύτερες συνθήκες ζωής και εργασίας, οι εργάτες προσπαθούν μόνο να υπερασπιστούν και να άντισταθούν στον μηχανισμό που τούς καταπιέζει και τούς κρατεί σε μία αυξανόμενη άθλιότητα. Στον βαθμό που οι καπιταλιστές ενώνονται σε ένα καταπιεστικό σχήμα και έπιτίθενται στους εργάτες μέ όλα τά μέσα τά όποια διαθέτουν, από τήν οργανωμένη δύναμη στο εργοστάσιο μέχρι τά καταπιεστικά όργανα του κράτους της αστικής τάξης, και οι εργάτες πλατύνουν τήν όργάνωση τους ενάντια στο πάντα ένωμένο κεφάλαιο και συνεπώς ή διατήρηση της ένότητας τους άποβαίνει για τούς εργάτες σημαντικότερη από τήν ίδια τήν άμοιβή.

'Απέναντι στην καταπίεση οι εργάτες άντέταζαν και άντιτάσσον τεράστιες θυσίες για να υπερασπίσουν τήν όργάνωση τους, ή όποια δέν είναι τίποτε άλλο από τήν έκφραση της δύναμης τους, ένωματώνοντας σ' αυτήν όχι μόνο τήν άμοιβήν μά τήν ίδια τήν ζωή των μεμονωμένων ατόμων. 'Αρκεί να σκεφτεί κανείς τούς συντρόφους που πάλαιφαν σε διαφορετικά μήκη και πλάτη ενάντια στον φασισμό, άντιμετώπισαν ακόμα και τήν έξορία, τήν φυλακή, τόν θάνατο, υπερασπίζοντας ήρωικά τήν έπιβίωση των όργανώσεων τους. Συνέλιξη πλέον των εργατών πώς ενάντια τους στρέφεται όλόκληρο τό καπιταλιστικό σύστημα, ό μηχανισμός που ή αστική τάξη υπερασπίζεται μέ όλα τά όπλα που διαθέτει· στρατό από έρετες που "συστήνουν" στους καταπιεσμένους τήν συμμόρφωση στην "θεία θέληση" εις άντάλλαγμα ενός παραδεισου μετά θάνατον· στρατοί από πολιτικάντηδες που μέ τό παραμύθι των ψήφων και της δημοκρατίας προσπαθούν να πίσουν τούς εργάτες που έχουν ίσα δικαιώματα μέ τούς καπιταλιστές· πράκτορες μεταμφιεσμένους σε σοσιαλιστές και κομμουνιστές δρούν μέσα στην ίδια τήν εργατική τάξη μέ σκοπό να φρενάρουν τόν αγώνα της και να ματαιώσουν τής προσπάθειες της για άπελευθέρωση.

'Όταν δέν φτάνουν αυτοί οι προπαγανδιστές ούτε ό γραφειοκρατικός μηχανισμός του κράτους για να θέσουν σε συνθήκες κατωτερότητας και έξάρτησης τούς εργάτες, ή αστική τάξη δέν διστάζει να χρησιμοποιήσει τά όπλα για να ύποστηρήσει τήν δύναμη της. Γι' αυτό τόν σκοπό διαθέτει έναν καταπιεστικό μηχανισμό, έναν νόμο και έναν στρατόν για να υπερασπίσει τό δικαίωμα της ιδιοκτησίας, για να φυλακίσει και να κτυπήσει κατ'έσθειαν τούς εργάτες που έπαναστατούν.

'Ο μηχανισμός της έκμετάλλευσης ξεκινά, από τήν

βάση αυτής της κοινωνίας: η καπιταλιστική συσ-
σώρευση προϋποθέτει την εξάρτηση της άμοιβής και
στηρίζεται πάνω σ'αυτήν.

Είναι φανερό πώς η μόνη πιθανότητα ελευθερίας
του προλεταριάτου, είναι ο πολιτικός αγώνας ολόκλη-
ρης της εργατικής τάξης κι' όλων των λαϊκών μαζών
που υποφέρουν από την εκμετάλλευση και την καταπίεση
έναντία σε ολόκληρη την τάξη των καπιταλιστών και των
λακέδων τους. Ένας τέτοιος αγώνας δεν μπορεί να είναι
ειρηνικός, πρέπει αναγκαστικά να είναι βίαιος όπως
βία είναι και η εξουσία της αστικής τάξης, πρέπει να
ξέρη να αντιπαραθέτη την επαναστατική βία στην αντι-
δραστική. Η απελευθέρωση του προλεταριάτου, η απε-
λευθέρωση των καταπιεζομένων δεν υπήρξε ποτέ δωρο των
καταπιεστών και ο καπιταλισμός δεν θα εξαφανιστεί προς
όφελος μιας ειρηνικής εξέλιξης, δεν θα πεθάνη από γηρα-
τειά ή φυσικόν θάνατον. Το προλεταριάτο μπορεί να
σώσει τις άλυσίδες της σκλαβιάς τους μόνο αφού κατα-
στρέψει τον καπιταλισμό κι' ολόκληρο το σύστημα που
τόν υπηρετεί.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Αυτή η τάξη έχει την ικανότητα να εργάζεται, μέ-
σα στον αγώνα αποκτά συνείδηση του απαραίτητου ρόλου
της στην κοινωνία όπου είναι παραγωγός κάθε εμπορευ-
ματος και πηγή κάθε κοινωνικού πλούτου. Η σύγχρονη
βιομηχανία έχει κοινωνικοποιήσει εξ' ολοκλήρου την
παραγωγή, ολόκληρες στρατιές από εργάτες πραγματοποιούν
προγράμματα παραγωγικά τεράστιας κλίμακας.

Τό γεγονός αυτό καθιστά παράλογον τον ιδιωτικό
σφετερισμό, τό γεγονός ότι μια ομάδα από παράσιτα που
κατέχουν τό κεφάλαιο και συχνά δεν έχουν καν δει τά
εργαστάσιά τους, γίνονται ιδιοκτήτες ενός προϊόντος
που ανήκει σε ολόκληρη την κοινωνία. Απέχθεια προ-
καλεί τό γεγονός ότι χούφτα από άνδρες κατευθύνει
τό παραγωγικό προτσές βάσει του ιδιωτικού τους λογα-
ριασμού καταστρέφοντας ολόκληρους παραγωγικούς κλά-
δους για να αδειήσουν τό κέρδος τους.
Η εξάρτηση ολόκληρης της κοινωνίας, των παραγωγικών της
δυνατοτήτων, από λίγους ανθρώπους που κατέχουν τό κεφά-
λαιο είναι απάνθρωπη και αβάστατος ο τεράστιος πλούτος
των λίγων, πραγματοποιημένος πάνω στην μιζέρια και την
στέρηση αυτού που εργάζεται.

Οι παραγωγικές δυνάμεις της κοινωνίας πρέπει να ελευ-
θερωθούν από την ιδιωτική ιδιοκτησία, από τις σχέσεις πα-
ραγωγής τις δένουν και τις κατευθύνουν στά στενά και' εγωί-
στικά όρια των ολίγων καρχαρίων. Ο πλούτος της κοινωνίας
πρέπει να είναι στην υπηρεσία αυτού που παράγει, αυτού
που εργάζεται. Ο σοσιαλισμός δεν είναι λοιπόν ένα ιδεα-
λιστικόν όνειρο μά' μια ανάγκη. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί
βεβαίως όχι μέ' την καλοπέραση των καπιταλιστών, μέ' μιάν
δική τους άρνηση όσον αφορά τά προνόμια τους, μέ' ένα
γενικόν αγώνα των καταπιεσμένων εργατικών μαζών. Ο
σοσιαλισμός μπορεί να πραγματοποιηθή μόνο πάνω στην στά-

χη της ιδιωτικής ιδιοκτησίας, μπορεί να πραγματοποιηθή
μόνο μέ' μιάν επανάσταση που θα εξαλείψη τις ρίζες του
σημερινού συστήματος.

Η εργατική τάξη είναι ο παραγωγός κάθε πλούτου.
Η άμοιβή της ανταποκρίνεται μόνο σ' αυτό που της χρειά-
ζεται για να την διατηρή στην ζωή και να την αναπαρα-
γάγει σαν δύναμη ικανή να εργάζεται. Η ύπαρξη της δεν
εξαρτάται από κανένος είδους προνόμια. Η συμμετοχή
της σε όρισμένα αγαθά καταναλώσεως κι' ακόμα στην κου-
λουρα, άποσπᾶ μόνο στό να της δώσει μεγαλύτερες γνώσεις
και συνθήκες να παράγη σύμφωνα μέ' τις νέες συνθήκες και
τεχνολογικές εξελίξεις που απαιτεί η βιομηχανία.

Ο άνθρωπος έχει καταλήξει' άπλως ένα παραγωγικό
γρανάζι και αξίζει όσον όποιοδήποτε εμπόρευμα, διοχε-
τεύεται στον μηχανισμό του εργοστασιού σαν όποιοδήποτε
εξάρτημα, απομιμείται κατά την διάρκεια της εργασίας
για να αποκτήσει τό δικαίωμα στες ελεύθερες ώρες να φάη
να κοιμηθή και να αναπαραχθῆ. Σ' αυτή την άμεση σχέση
του μέ' την όργάνωση του "κυρίου", ο εργάτης ώριμάζει
αποκτά συνείδηση αυτού του απάνθρωπου συστήματος που
όδηγεϊ ο καπιταλισμός. Μέσα στην παραγωγή ο εργάτης
αναγκάζεται να διεκδικήσει τά ανθρώπινα δικαιώματα
του, πρέπει να αγωνίζεται καθημερινά για να σωθή από
την εξαθλίωση στην όποία τον οδηγεί η καπιταλιστική
κοινωνία. Έτσι από τις συνθήκες δημιουργείται η
πιθανότητα της επανάστασης και της αντίστασης μιας
τάξης είδη όργανόμενης από την ίδια την καπιταλιστι-
κή παραγωγή. Ζώντας μέσα στό σκληρό σχολείο της εργα-
σίας, η εργατική τάξη συνειδητοποιείται σαν τάξη
επαναστατική, αποκτά την συνείδηση πώς δεν έχει τί-
ποτα άλλο να χάση από αυτό τό σύστημα έκτός από τις
άλυσίδες που την κρατούν δεμένη στον καπιταλιστή.

Αγωνιζόμενη για την δική της απελευθέρωση η
εργατική τάξη κτυπά συνθέμελα ολόκληρο τό σύστημα
της παραγωγής, την πολιτική όργάνωση των καπιταλι-
στών, προτείνει ένα ριζικά διαφορετικό τρόπο αντι-
λήψεως του ανθρώπου και των σχέσεων του μέ' τους άλ-
λους ανθρώπους, ένα διαφορετικό τρόπο χρήσεως του
κοινωνικού πλούτου. Όλες οι άλλες τάξεις που μέχρι
τώρα οικιοποιήθηκαν την εξουσίαν φρόντισαν μόνο να
εξαρτήσουν την κοινωνία στα προσωπικά τους συμφέροντα.
Οι εργάτες δεν κατέχουν τίποτα για να τό σώσουν και
να κβριέσουν τις παραγωγικές δυνάμεις της κοινωνίας
πρέπει να καταργήσουν και να καταστρέψουν τον θεσμό
της ιδιοκτησίας και κάθε μορφής εξάρτησης που άπορ-
ρεί άπ' αυτήν. Ελευθερωμένη από την εκμετάλλευση
η εργατική τάξη θα απελευθερώσει σύν τῷ χρόνῳ και
ολόκληρη την κοινωνία, σώζοντας την από τά δεινά
που έπιφέρει τό κεφάλαιο, θα αναπτύξει τό πρόγραμμα
που θα τεθεϊ στην εξυπηρέτηση των ανθρώπων και θα
πραγματοποιηθή από ανθρώπους κι' όχι σκλάβους.

Άλλες τάξεις και άλλα κοινωνικά στρώματα ύπο-
μένουν και πληρώνουν την εξουσία του κεφαλαίου,
τίθενται άρα σύμμαχοι που τό προλεταριάτο πρέπει
να κερδίση.

Άγρότες, βιοτέχνες, διανοούμενοι, όλη αυτή ή ενδιάμεση τάξη παραπαλεί συνεχώς ανάμεσα στην φευδαίσθηση νά μη στόν καπιταλιστικό κόσμο καί τίς πραγματικές συνθήκες πού τήν σπρώχνουν στην ίδια κατάσταση του προλεταριάτου. Άκόμα καί αυτή ή μικροαστική τάξη επαναστατεί καί αγωνίζεται, μά γενικά αυτή κινείται από τόν σκοπόν νά τής αναγνωρίζονται ξανά τά προνόμια πού είχε στό παρελθόν, τά όποια διαφεύδει ή ανάπτυξη τής μεγάλης βιομηχανίας καί τών μονοπωλίων. Σάν πολιτικό σχήμα εκφράζεται ζητώντας τήν εσωτερική καλύτερευση του συστήματος, θέλοντας νά πετύχη τό δικό της κέρδος, δεχόμενη συνεχώς τόν κυρίαρχο ρόλο του κεφαλαίου, διότι απ' αυτό προέρχονται τά κοινωνικά έκείνα προνόμια τά όποια θεωρεί φυσικό νά τής αποδοθούν. Αυτή ή μικροαστική τάξη μπορεί νά γίνη ένα βασικό θεμέλιο του καπιταλισμού διότι έχει τήν τάση νά παρουσιάσει τίς συνέπειες του συστήματος σάν μειονεκτήματα πού διορθώνονται, διότι τίνες νά αναμίξει τό προλεταριάτο

στην πολιτική της, κάνοντας το νά ξεφύγει από τίς συνθήκες άμοιβομένου σκλάβου, από τούς ιστορικούς σκοπούς του γιά άπελευθέρωση του ανθρώπου από τήν έκμετάλλευση. Αυτή γίνεται επικίνδυνη όταν κυριαρχήσει μέσα στην διεύθυνση τών εργατικών οργανώσεων διότι θά προσπαθήσει νά συνθηκολογήσει τόν άγώνα τών εργατών μέσα στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος.

Μόνο μία εργατική τάξη συνειδητοποιημένη στην προέλευση καί αυτοσκοπό της καί δυναμωμένες από τούς δικούς της άγώνες μπορεί νά άποσπάσει τήν άριστερή πτέρυγα τής μικροαστικής τάξης, έμπνέοντας σ' αυτήν έμπιστοσύνη στόν σοσιαλισμό, κινήτοποιώντας την πρós αυτόν τόν σκοπόν. Η συνθηκολόγηση μέ τίς έπιθυμίες τών μικροαστών δέν έχρησμευσε ποτέ στό νά κερδηθούν αυτά τά κοινωνικά στρώματα καί νά συμμαχήσουν στόν άγώνα του προλεταριάτου παρά μόνο δημιούργησε σύγχυση καί άποδυνάμωση του επαναστατικού μετώπου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ Τ.

Α.ΣΤΙΝΑ 'ΕΡΓΑΤΙΚΑ' ΚΡΑΤΗ 'ΕΡΓΑΤΙΚΑ' ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Σήμερα το 1977 είναι δύσκολο να μιλά κανείς για "παγκόσμιο" κομμουνιστικό κίνημα σαν κάτι το ενιαίο. Οι λόγοι είναι γιατί το "σοσιαλιστικό" στρατόπεδο είναι χωρισμένο σε διάφορα μπλοκ. Η Κίνα κατηγορεί την Ε.Σ.Σ.Δ. σαν "σοσιαλιμπεριαλιστική" χώρα. Η Ε.Σ.Σ.Δ. κατηγορεί την Κίνα σαν "μη κομμουνιστική χώρα". Η Αλβανία κατηγορεί τον κινέζικο ρεβιζιονισμό. Στην Ευρώπη τα Ευρωκομμουνιστικά κόμματα ζητούν αποσύνδεση από την Μόσχα κριτικάροντας έμμεσα τον Σοσιαλισμό-της. Όλα αυτά προκαλούν μια μεγάλη σύγχυση και προβληματισμό ανάμεσα στους απλούς αγωνιστές της εργατικής τάξης. Έτσι σήμερα βγαίνουν στην επιφάνεια πολλά ερωτήματα.

Διάλεξα για παρουσίαση το βιβλίο αυτό γιατί πιστεύω ότι δίνει μια γενική συνοπτική τοποθέτηση σε ένα από τα πιο βασικά ερωτήματα που προκύπτουν, δηλαδή ποιός πραγματικά είναι ο κοινωνικός χαρακτήρας της Ε.Σ.Σ.Δ και την πορεία που ακολούθησε μετά την Οκτωβριανή επανάσταση.

Ο συγγραφέας του βιβλίου Α.Στίνας παρουσιάζει το θέμα από την σκοπιά της τάξης των αναρχικών. Πέρα από τις βασικές απο μέρους-μου, θεωρητικές διαφωνίες που υπάρχουν, πιστεύω ότι το βιβλίο αυτό σαν σύνολο δίνει το σωστό προβληματισμό.

Πιο κάτω υπάρχουν αναλυτικά τα νοήματα από τα πιο σημαντικά κεφάλαια του βιβλίου.

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ "ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ" ΚΡΑΤΩΝ

Η επανάσταση του 1917 θεωρείται ορόσημο στην Ιστορία της ανθρωπότητας γιατί από τότε αρχίζει πραγματικά πλέον να πραγματοποιείται ο σοσιαλισμός.

Απο το 1917 μέχρι το τέλος του 2ου παγκοσμίου πολέμου μόνο "σοσιαλιστικό" κράτος ήταν η Ε.Σ.Σ.Δ. Μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο το "σοσιαλιστικό" στρατόπεδο αποτελείται απο μια ολόκληρη σειρά κρατών.

Σ' αυτές τις χώρες τα μέσα παραγωγής έχουν κρατικοποιηθεί και η οικονομία αναπτύσσεται βάση σχεδίου.

Οι εργαζόμενες μάζες όμως όχι μόνο δεν ασκούν την πολιτική και οικονομική εξουσία αλλά υστερούνε και απο τα πιο στοιχειώδη ακόμα πολιτικά τους δικαιώματα.

Η εξουσία μονοπωλείται αλλού απο τα κόμματα και αλλού απο τα μέτωπα. Ένα ιεραρχικό σύστημα έχει επιβληθεί, που ελέγχει καθε κύτταρο της κοινωνίας.

Το σύνολο των άμεσων παραγωγών των εργατών και χωρικών έχει μεταμορφωθεί σε άβουλο εκτελεστικό όργανο χωρίς καμιά δυνατότητα συνειδητής συμμετοχής στην διεύθυνση και στην οργάνωση της παραγωγής.

Εκείνοι που διεύθυνουν είναι πάνω απο κάθε υπόνοια.

Οι διαφορές στους μισθούς είναι τεράστιες. 200 μέχρι 300 χιλιάδες ρούβλια στην κορυφή της πυραμίδας μαζί επαύλεις, λιμουζίνες κ.λ.π. ενώ 200 με 300 ρούβλια στην βάση της πυραμίδας. δηλαδή στους άμεσους παραγωγούς.

Η ισότης έχει καταδικαστεί σαν "μικροαστική ουτοπία". Ο διεθνισμός στιγματίζεται και καταδικάζεται. Ο δε εθνικισμός καλλιεργείται και αναπτύσσεται.

Αυτό που κάνουν σήμερα οι κυβερνήτες των "σοσιαλιστικών" κρατών είναι το να κρύβουν τον εκμεταλλευτικό χαρακτήρα αυτών των καθεστώτων με την ταπέλλα του σοσιαλισμού.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε επίσης το γεγονός ότι σήμερα οι δυτικοί ιμπεριαλιστές χρησιμοποιούν αυτά τα καθεστώτα για να δυσφημίζουν τον κομμουνισμό.

Η ΕΙΔΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΥ. Ο ΣΦΕΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΕΟΥΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΜΜΑ

Ο Τρότσκι αποδίδει τον εκφυλισμό της επανάστασης στην απομόνωση-της και στον καθυστερημένο οικονομικά και εκπολιτιστικά χαρακτήρα της χώρας.

Εκείνο όμως που έχει ουσιαστική σημασία είναι το γεγονός ότι ακόμα και το πιο σωστό επαναστατικό κόμμα μετά την νίκη της επανάστασης αυτόματα αναπαράγει τις παλιές καπιταλιστικές σχέσεις. Τις σχέσεις ανάμεσα σε μια μειοψηφία που κατέχει τα μέσα παραγωγής που διευθύνει και αποφασίζει και στην πλειοψηφία των άμεσων παραγωγών που εκτελούν τις αποφάσεις των πρώτων.

Η ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΒΕΟΥΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Η μορφή της πολιτικής εξουσίας της εργατικής τάξης στην μετεπαναστατική περίοδο και η πρακτική ουσία του θέματος αυτού βρισκόταν στο πως η εργατική τάξη θα προφυλασσόταν από τον κίνδυνο να υποδουλωθεί ξανά από νέους εκμεταλλευτές.

Στο κομμουνιστικό μανιφέστο γίνεται γενικά λόγος στην ανύψωση του προλεταριάτου σε κυρίαρχη τάξη. Το συγκεκριμένο τύπο έπρεπε να τον δώσει η πρακτική πείρα του κινήματος. Και τον έδωσαν οι προλετάριοι του Παρισιού στην ηρωική-τους εξέγερση τον Μάρτη του 1871.

Το ρωσικό προλεταριάτο δίνει μια ακόμα πιο τέλεια μορφή εξουσίας. Τα σοβιέτ δηλ. συμβούλια εργατών που εκλέγονται στα εργοστάσια, στα ορυχεία, στα πλοία, στα γραφεία, στις συνοικίες, στους στρατιωτικούς σχηματισμούς υπόλοιπα απέναντι των εκλογέων τους, που εξαρτώνται άμεσα απ' αυτούς, που λογοδοτούν σε αυτούς και που ανακαλούνται οποτεδήποτε από αυτούς. Αυτή μόνη είναι η μορφή της πολιτικής εξουσίας της εργατικής τάξης.

ΤΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΧΩΡΕΣ

Στις χώρες που τα κομμουνιστικά κόμματα είναι στην εξουσία, εκεί οι εργάτες χωρίς αυταπάτες βλέπουν καθαρά τους εκμεταλλευτές τους. Ακόμα θα είναι πολύ δύσκολο σε οποιοδήποτε να πείσει τους εργάτες ότι είναι κύριοι της παραγωγής. Το κύριο σύνθημα του ουγγρικού προλεταριάτου στην εξέγερση-του τον Οκτώβρη του 1956 ήταν: η διεύθυνση της παραγωγής στους εργάτες.

Εκεί που τα κομμουνιστικά κόμματα δεν είναι στην εξουσία επιδιώκουν να την πάρουν. Το καθεστώς που θα επιβάλουν δεν διαφέρει καθόλου από το καθεστώς που επέβαλαν εκεί που την πήραν.

Με μια γενικότερη έννοια τα σταλινικά κόμματα αγωνίζονται να αντιπαραστήσουν την αστική τάξη με ένα άλλο εκμεταλλευτικό στρώμα. Από αυτό εξηγείται η αντίθεση-τους με τα αστικά κόμματα και η οξύτερη-τους αντίθεση με τα επαναστατικά κόμματα και το αυτόνομο κίνημα των μαζών.

● Με το κεφάλαιο η "ειδική μορφή" του εκφυλισμού και ο σφετερισμός της εξουσίας από το κόμμα, διαφωνώ στη παράγραφο που αναφέρεται για το επαναστατικό κόμμα.

Το ουστό επαναστατικό κόμμα δεν αναπαράγει και' ανάγκη νέες καπιταλιστικές σχέσεις.

Ο λόγος που η επανάσταση στην Β.Σ.Α. απέτυχε δεν οφείλεται στην ύπαρξη του κόμματος. Οφείλεται, (όπως σωστά αναφέρεται στη πρώτη παράγραφο του κεφαλαίου αυτού) στην απομόνωση-της και στον καθυστερημένο οικονομικά και εκπολιτιστικά χαρακτήρα της χώρας. Επίσης στα θλιβερά γεγονότα του εμφύλιου πολέμου όπου χιλιάδες αγωνιστές εργάτες που πρωτοστάτησαν στην επανάσταση σκοτώθηκαν. Αυτό που έμεινε δεν ήταν ούτε το 1/2 της τάξης που πρωτοστάτησε στην επανάσταση. Η βιομηχανική παραγωγή αντιπροσώπευε μόνο το 18% του προπολεμικού αριθμού, η εργατική παραγωγικότητα ήταν μόλις το 1/3 που ήταν πριν. Για να κρατηθούν στην ζωή οι εργάτες δεν μπορούσαν να βασίζονται μόνο στα προϊόντα που παρήγαγαν συλλογικά. Πολλοί κατέφυγαν σε άμεση ανταλλαγή των προϊόντων-τους -ακόμη και κομματιών των μηχανών-τους- με αγρότες για τρόφιμα. Οι εργάτες που επέζησαν χρειάζονταν όχι μόνο στα εργοστάσια αλλά και σαν στελέχη στον στρατό, ή σαν κομισσάριοι για να επιβλέψουν την λειτουργία του κρατικού μηχανισμού. Την θέση-τους πήραν άξεστοι αγρότες χωρίς σοσιαλιστικές παραδόσεις ή φιλοδοξίες.

Η τάξη που ηγήθηκε στην επανάσταση καταστράφηκε ενώ ο κρατικός μηχανισμός που είχε κτίσει αυτή η τάξη έμεινε απειρακτός. Η επαναστατική εξουσία έχει επιζήσει, αλλά ριζικές αλλαγές γίνονταν στην εσωτερική-της σύνθεση.

Το μπολσεβίλικό κόμμα από κόμμα συντριπτικής πλειοψηφίας εργατών μετατράπηκε σε κόμμα συντριπτικής μειοψηφίας εργατών.

Βλέπουμε λοιπόν ότι συγκεκριμένοι ιστορικοί αντικειμενικοί και ακόμα άλλοι υποκειμενικοί λόγοι οδήγησαν στην αποτυχία της επανάστασης.

(Το βιβλίο αυτό στοιχίζει 450 μίλες και πωλείται στα Οκτωβριανά).